

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 13. října 2016 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Miloslava Sedláčka a soudkyň JUDr. Jitky Loucké a Mgr. Martiny Modrákové v trestní věci obžalovaného M[redacted] T[redacted], nar. [redacted] v [redacted], t.č. ve vazbě ve Věznici [redacted], *t a k t o :*

K odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Chebu a obžalovaného M[redacted] T[redacted] se podle § 258 odst. 1 písm. d), e) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 9. 8. 2016, č.j. 6 T 35/2016 – 915 v celém rozsahu, a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu** rozhoduje tak, že

obžalovaný

M[redacted] T[redacted],

nar. [redacted] v [redacted], bez pracovního poměru, trvale bytem [redacted]
[redacted], naposledy bytem [redacted], t.č. ve vazbě ve Věznici [redacted],

j e v i n e n , ž e

nejprve kolem 19. prosince 2015 v [redacted], v prodejně [redacted], poté, co mu poškozená D[redacted] Š[redacted], nar. [redacted], oznámila svůj záměr ukončit své podnikání v provozovně v [redacted] na uvedené adrese, poškozené vyhrožoval, že podpálí její prodejny v [redacted] a v [redacted] a že obě tyto prodejny shoří, přičemž jí bránil v odvozu věcí z prodejny, po odjezdu poškozené z [redacted] do [redacted] dne 20. prosince 2015 jí opakovaně osobně ve [redacted], telefonicky a prostřednictvím SMS zpráv zasílaných z

různých míst vyhrožoval, že jí udělá ostudu tím, že se oběsí ve výloze její prodejny v [REDAKCE], že podpálí její prodejny a že jí zničí, pokud se s ním nedohodne na dalším provozu prodejny v [REDAKCE] a na obnovení jejich soužití, pod stejnými výhrůžkami po ní požadoval úhradu částky 150.000 Kč, kterou údajně investoval do vybavení a zařízení prodejny v [REDAKCE], po rozepři se synem poškozené na počátku ledna 2016, jí vyhrožoval, že může být ráda, že ho nenechal zmrzačit, dále poškozené ve [REDAKCE] před jejím domem vyhrožoval, že nabourá její vozidlo, pokud nevyjde ven z domu a neodjede s ním, a když jmenovaná poškozená trvala na ukončení jejich soužití, opětovně jí vyhrožoval, že ji zničí a že zboží v její prodejně nechá polít Savem, v tomto svém počínání pokračoval i poté, co mu poškozená dne 12. ledna 2016 předala jako finanční vyrovnání za rekonstrukci prodejny v [REDAKCE] částku 110.000 Kč, poškozené zasílal velké množství sms a mms zpráv a e-mailů a to v denních i nočních hodinách, ve kterých neustále požadoval, aby mu poškozená vysvětlila, proč ukončila podnikání v [REDAKCE] a skončila jejich vztah, domáhal se po ní veřejné omluvy za to, že ho finančně zničila, při této komunikaci jí taktéž vulgárně urážel, informoval ji o tom, že ji sleduje a ví, kde se pohybuje a kam chodí, vyhrožoval jí, že se ze Spolkové republiky Německo, kam jezdila nakupovat zboží, může vrátit až za deset let, neboť k tomuto stačí jeden sáček, že ji zničí a zašle ji, v rámci demonstrace svých výhrůžek najal neznámého muže, který dne 4. února 2016 v 11:24 hodin v [REDAKCE], [REDAKCE], donesl do provozovny poškozené igelitovou tašku s otevřenou plastovou lahví označenou nápisem SAVO, kterou postavil na prodejní pult a poškozené sdělil, že toto je poslední varování, že on to na poslední chvíli odvolal a má přemýšlet, co dělá špatně, dne 13. února 2016 pak sám přinesl do stejné prodejny dvě láhve SAVA, které postavil na stůl a odešel, dále poškozené hrozil, že pokud nesplní jeho požadavky, tak jejím rodinným příslušníkům a přátelům zašle a na sociálních sítích a internetu zveřejní její intimní snímky a pornografické nahrávky, které s ní v době jejich soužití pořídil, že po [REDAKCE] a v [REDAKCE] vylepí plakát s její fotografií, na které leží nahá na posteli, a s textem „Jestli chcete přijít o peníze, můžete tady! [REDAKCE]“. To, co nakoupíte u nás, nakoupíte na vietnamské tržnici Sapa za 1/3 ceny. Jelikož jsme díky Vám a daňovým únikům vydělali cca 3.000.000 korun. Těšíme se na Vaši návštěvu“, které si pro tento účel vyrobil a který jí na ukázkou zaslal dne 3. 2. 2016 ve 14:46 hodin e-mailem, když poškozená na jeho výhrůžky nereagovala, dával jí časová ultimáta, do kdy mu musí své chování vysvětlit a omluvit se mu s tím, že pokud tak neučiní, zveřejní její intimní fotografie a soukromá videa dalším osobám bez jejího souhlasu, přičemž tato videa jí zaslal také na ukázkou, jelikož poškozená ani na tyto výhrůžky nereagovala, tak v úmyslu poškodit pověst poškozené a způsobit jí obchodní potíže a společenské ponížení dne 4. února 2016 zaslal její kamarádce I. [REDAKCE] S. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], na její e-mailovou adresu [REDAKCE]@seznam.cz výše zmíněný plakát, následně dne 8. února 2016 zveřejnil na facebookovém profilu s názvem "Zlatokopky [REDAKCE]", fotografii ležící poškozené s obnaženým poprsím a přirozením a odkaz na tento facebookový profil zaslal téhož dne známým poškozené M. [REDAKCE] D. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a J. [REDAKCE] H. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], následně v době od 10. února 2016 do 14. února 2016 zveřejnil na volně přístupné webové servery www.pornoserver.eu, www.sex-doma.cz a www.cms.hodinovymanzel79.webnode.cz fotografie a videonahrávky, jež zachycovaly poškozenou obnaženou a při pohlavním styku, poté v době od 15. do 21. února 2016 umístil na facebookovém profilu "[REDAKCE] [REDAKCE] aktuality a dění" odkaz na webovou stránku <http://pornoserver.eu/group/plat/rozdavani.html>, kam umístil videa zachycující poškozenou při pohlavním styku, dne 2. března 2016 umístil na svůj facebookový profil „M. [REDAKCE] N. [REDAKCE]“ videonahrávku, na níž byla zachycená poškozená při pohlavním styku, o zveřejnění těchto nahrávek jí informoval zasíláním e-mailů s odkazy, v tomto jednání pokračoval až do

10:40 hodin dne 3. března 2016, v důsledku tohoto jednání poškozená z obav o svůj život a zdraví přestala bydlet v pracovních dnech ve svém bytě, přespávala u kamarádky a kvůli vzniklým psychickým potížím byla nucena vyhledat odbornou psychiatrickou pomoc,

t e d y

- a) jiného pohrůzkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal a trpěl,
- b) jiného dlouhodobě pronásledoval tím, že jej vytrvale prostřednictvím prostředků elektronických komunikací kontaktoval, a toto jednání bylo způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho zdraví a o zdraví jemu blízkých osob,
- c) jinému způsobil vážnou újmu na právech tím, že uvedl někoho v omyl

č í m ž   s p á c h a l

- jednak přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku,
- jednak přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,
- jednak přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

a   o d s u z u j e   s e

podle § 175 odst. 1 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **dvou (2) let a tří (3) měsíců**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazuje do věznice s **dozorem**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí těchto věcí**:

- mobilní telefon zn. Sony Xperia E C1505, IMEI [REDAKCE] se SIM kartou společnosti Sazka mobil č. [REDAKCE],
- mobilní telefon zn. Huawei Y 600, duální, IMEI 1 – [REDAKCE], IMEI 2 – [REDAKCE], včetně paměťové karty Ridata 4 GB a SIM karet společnosti T-mobile č. [REDAKCE] a společnosti Vodafone č. [REDAKCE],
- flash disk výrobního čísla [REDAKCE] stříbrné barvy,
- tablet zn. Asus Memopad HD 7 o velikosti displeje 7 palců, S/N č. [REDAKCE],
- notebook zn. ACER Aspire One, výrobní číslo [REDAKCE] s nabíječkou.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem okresní soud uznal obžalovaného M [REDAKCE] T [REDAKCE] vinným přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na základě skutkových zjištění, která jsou popsána i ve výroku o vině tohoto rozsudku s tím rozdílem, že nevyjádřil dostatečně v popisu skutku a tím i v právní kvalifikaci, že obžalovaný vyhrožoval zveřejněním intimních fotografií a soukromých videí poškozené dalším osobám bez jejího souhlasu.

Za toto jednání nalézací soud uložil podle § 175 odst. 1 s použitím § 43 odst. 1 trestního zákoníku obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let a tří měsíců a pro výkon trestu obžalovaného zařadil podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku dále obžalovanému uložil trest propadnutí věcí, které jsou uvedeny i ve výroku rozsudku odvolacího soudu.

Rozsudek napadl včasným odvoláním jak státní zástupce, tak obžalovaný.

Okresní státní zástupce včasné odvolání podané v neprospěch obžalovaného zaměřil do výroku o vině i trestu. Vytýká okresnímu soudu jednak hmotně právní vady rozsudku spočívající v ustanovení trestního zákoníku při hodnocení jednání obžalovaného uvedeného v žalobním návrhu pod bodem II/1 - 6 a II/1-3, 5, jímž byl obžalovaný uznán vinným a které odůvodňuje podezření též z naplnění skutkové podstaty pokračujícího přečinu porušení tajemství listin a jiných dokumentů uchovávaných v soukromí podle 183 odst. 1, 2 trestního zákoníku a pokračujícího přečinu pomluvy podle § 184 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Dále pak vytýká skutkové vady rozsudku spočívající v neúplných skutkových zjištěních, na základě kterých bylo jednáno obžalovaného popsáno pod bodem I/2 písm. a), b) žalobního návrhu kvalifikováno pouze jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, tedy vady spočívající v porušení ustanovení § 258 odst. 1 písm. c), d), f) trestního řádu.

Státní zástupce vytýká soudu to, že nepřevzal členění popisu jednání obžalovaného tak, jak bylo v žalobním návrhu a taktéž právní posouzení žalovaného jednání soudem jako jediného skutku. Dle odvolatele tento závěr nemá oporu ve skutkových zjištěních. Nemůže se jednat o jediné jednání, neboť se skládá z většího počtu dílčích útoků, které je třeba hodnotit jako pokračování v trestném činu, a nemá proto povahu trestného činu trvajícího či hromadného. Na tom nic nemění skutečnost, že obžalovaný některým z dílčích útoků naplnil v jednočinném souběhu skutkovou podstatu více trestných činů. Z tohoto důvodu byl také popis skutků, jež jsou obžalovanému kladeny za vinu, ve výroku podané obžaloby pro přehlednost rozčleněn a jednání obžalovaného po právní stránce kvalifikováno jako pokračující trestné činy, spáchané dílem v jednočinném souběhu.

Odvolatel se také neztotožňuje s názorem soudu, že obžalovaný jednáním popsaným pod bodem II/1 - 6 žalobního návrhu nenaplnil skutkovou podstatu přečinu porušení tajemství listin a jiných dokumentů uchovávaných v soukromí podle § 183 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, jako pokračujícího ve smyslu § 116 trestního zákoníku. Soud vychází z nesprávného, prostorově (obydlím) zúženého vymezení pojetí soukromí, a neodpovídá vymezení, jež vyplývá z příslušných článků Listiny základních práv a svobod, jimiž je garantováno právo na soukromí, jímž se rozumí soukromý život a zahrnuje tak celou soukromou sféru. Předmětné intimní fotografie a domácí videonahrávky, jejichž obsah byl příbráným znalcem posouzen jako pornografický, byly pořízeny v soukromí poškozené v době jejího soužití s obžalovaným, nebyly určeny ke zveřejnění, či ke komerčním účelům a v soukromí poškozené a obžalovaného byly také uchovávány, tj. v obydlí poškozené, resp. v prostorách prodejny poškozené v ■■■■■, kde v té době obžalovaný přebýval, a to na nosiči dat, k němuž neměly cizí osoby přístup. Měly soukromou, vysoce intimní povahu, byly drženy v soukromí a jako takové měly také v ustanovení § 183 trestního zákoníku předpokládanou povahu dokumentů uchovávaných v soukromí, jejichž ochrana vyplývá z článku 13 Listiny základních práv a svobod. Držení těchto dokumentů obžalovaným při sobě v době jeho soužití s poškozenou a jejich případné vynesení do veřejného prostoru na nosiči dat, který měl při

sobě, nemohlo bez dalšího vést ke změně jejich povahy jako věcí uchovávaných v soukromí a ve vztahu k nim ani k zániku práva na ochranu soukromého života poškozené, zahrnující z osobnostních práv též právo na lidskou důstojnost, osobní čest a dobrou pověst, a rovněž tak z článku 13 Listiny vyplývající právo na informační sebeurčení.

Pod bodem II) žalobního návrhu bylo obžalovanému kladeno za vinu, že tam uvedeným jednáním, kvalifikovaným jako pokračující přečin dle § 183 odst. 1, 2 trestního zákoníku, naplnil v jednočinném souběhu dílem též skutkovou podstatu pokračujícího přečinu pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, neboť zveřejňoval a různým lidem rozesílal spolu s intimní fotografií poškozené a upoutávkou na možnost shlédnutí pornografických videozáznamů na internetu, jež zachycovaly poškozenou, též nepravdivá a urážlivá sdělení, která se týkala poškozené a jejího podnikání a byla způsobilá poškodit její dobrou pověst a značnou měrou ohrozit její rodinný a společenský život (II/1,2,3 obžaloby), a to, že poškozená „Š. [redacted] kradla moc“, pokud chtějí přijít o peníze, mohou v její prodejně [redacted], že předražuje zboží a že díky daňovým únikům vydělala kolem 3 milionů korun“, přičemž poškozenou opakovaně označoval jako Zlatokopku. Soud obžalovaného uznal vinným z části tohoto jednání, pominul obžalovaným zasílaná tvrzení, že poškozená „Š. [redacted] kradla moc“, a posoudil to jako součást jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu přečinů vydírání a nebezpečného pronásledování podle § 175 odst. 1 a § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Odvolatel se neztotožňuje s v rozsudku uvedeným hodnocením jednání obžalovaného, které se výrazným způsobem negativně dotýká cti a dobré pověsti poškozené a je způsobilé značnou měrou ohrozit její rodinný a společenský život a její vážnost jako podnikatelky; takové hodnocení nemá oporu v provedených důkazech. Pokud jde o soudem zmiňované pokladní nesrovnalosti a údajné nesrovnalosti v účetnictví, které ostatně poškozená sama nevedla, tyto se týkaly především provozu prodejny v [redacted] a dle poškozené měly být zapříčiněny právě obžalovaným, který si měl brát pro svoji potřebu finanční hotovost z pokladny a u kterého měla v jím užívaných prostorách a věcech nalézt též zboží, které se mělo z prodejny ztratit. Státní zástupce zdůraznil, že obžalovanému je taktéž kladeno za vinu, že nejméně dvěma svědkyním, a to M. [redacted] D. [redacted], nar. [redacted], a J. [redacted] H. [redacted], nar. [redacted], zaslal SMS zprávu, v níž o poškozené uvedl, že tato „kradla moc“, přičemž z žádného z provedených důkazů nevyplyvá ani náznak podezření, že by poškozená kradla a že by toto tvrzení obžalovaného o poškozené bylo pravdivé.

Dále se neztotožňuje se závěrem soudu, pokud v jednání, kdy v jednom případě obžalovaný prostřednictvím neustanovené osoby nechal do prodejny poškozené donést a v jednom případě sám donesl láhve obsahující chemikálii prodávanou pod obchodním označením Savo, kvalifikoval po právní stránce jako vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku s tím, že obžalovaný hrozil, že Savem poškodí zboží v její provozovně a nikoli, že tímto ublíží jí na jejím zdraví. Dle poškozené jí obžalovaný v minulosti skutečně vyhrožoval, že jí poškodí zboží, a to jednak v době, kdy tam jednak nechal donést, a jednak sám donesl Savo. To však nijak nekomentoval. Jde o chemikálii, která je způsobilá zapříčinit taktéž vážnou poruchu zdraví a z tohoto pohledu, jak konstatuje soud, je možné ji považovat za zbraň ve smyslu § 118 trestního zákoníku. Obžalovaný tuto k přímému útoku nepoužil a jeho jednání tak zcela zřejmě směřovalo pouze k zastrašení poškozené, že tuto může užít, pokud jeho požadavky nesplní. Jak vyplývá z provedených důkazů, teprve toto jednání obžalovaného vyvolalo v poškozené strach, že může ublížit přímo jí, což se negativně promítlo do její psychiky a zdraví, neboť teprve poté podala na obžalovaného trestní oznámení a všechna opatření činila k ochraně své osoby a nikoli k ochraně svého majetku a zboží v její prodejně.

To potvrdily před soudem slyšené svědkyně, kdy uvedly, že poškozená opakovaně vyjadřovala strach o svůj život, pobývala mimo své bydliště, kde se zdržovala pouze o víkendech v přítomnosti rodinných příslušníků, a dle svědkyně K. vyjadřovala též strach, že jí obžalovaný ublíží tím, že ji něčím polije. Pokud poškozená jednání obžalovaného vnímala jako hrozbu užití uvedené chemikálie i vůči ní, pak jednání mělo být posouzeno jako pohrůžka zbraní s odpovídající právní kvalifikací jednání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, popřípadě dokazování doplněno opakovaným výsledkem poškozené.

V závěru podaného odvolání státní zástupce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), e) trestního řádu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, resp. aby sám rozhodl tak, že obžalovaného uzná vinným v souladu s podanou obžalobou a uloží mu odpovídající, přiměřeně přísnější nepodmíněný trest odnětí svobody.

Obžalovaný včas podané odvolání zdůvodnil jednak prostřednictvím svého obhájce, jednak sám, zaměřil je proti výroku o vině a v návaznosti na to proti všem výrokům, které mají ve výroku o vině svůj podklad. V úvodu odvolání cituje, jak rozhodl soud včetně právní kvalifikace s tím, že soud, na rozdíl od obžaloby, dospěl k závěru, že jednání obžalovaného je jedním skutkem a je nutno je kvalifikovat jako jejich jednočinný souběh, přestože skutková podstata přečinu vydírání v sobě kompenzuje i řadu znaků přečinu nebezpečného pronásledování. Nesouhlasí také se závěrem soudu, že obžalovaný jako výhrůžku přinesl do prodejny v [redacted] Savo, ačkoliv sám tvrdí, že to bylo po domluvě s poškozenou, což nebylo vyvráceno ani výpovědi svědka J. [redacted], ani výpisem SMS zpráv z mobilních telefonů obžalovaného a poškozeného. Pozastavuje se nad tím, že věrohodnost poškozené je pro soud dostatečná, ačkoliv to byla ona, kdo obvinil obžalovaného z trestného činu znásilnění, což však bylo vyvráceno již v průběhu přípravného řízení. Tato skutečnost nalézací soud nepohnula k tomu, aby na poškozenou nahlížel jinak, než na obžalovaného, jemuž stále přitěžuje to, že byl v čase dávno minulém ve vězení. Nesouhlasí také se závěrem, že měl vyhrožovat tím, že vypálí provozovnu v [redacted]. Celou prodejnu obžalovaný vlastnoručně rekonstruoval a následně zde i prodával, tak si byl vědom, jaké úsilí ho stálo toto vybudovat. Měl zájem, po ohlášeném odchodu poškozené, prodejnu dále provozovat, což potvrdil i svědek H. [redacted]. Ten popsal i způsob rekonstrukce, kterou prováděl obžalovaný a jaké plány do budoucna měl, s čím se mu svěřoval. Pokud snad obžalovaný před svědkem Z. [redacted] pronesl, že by to radši spálil, než že by odešel, tak to bylo řečeno maximálně v nadsázce, vzhledem k úsilí, které celé přípravě věnoval. Jeho nasazení nakonec potvrdila i sama poškozená, která se s ním dohodla na finančním vypořádání ve výši 110.000,-Kč.

Podle soudu měl obžalovaný vyhrožovat synovi poškozené, J. [redacted] Š. [redacted]. Mělo se jednat o výhrůžku likvidace směrem k němu, ale jak poškozená, tak i její syn uvedli, že nic takového nepocíťovali. Dle názoru obhajoby nebyl prokázán trestný čin vydírání dílčími skutky - hrozba zapálení prodejny, hrozba použití Sava v prodejně, hrozba ublížení J. [redacted] Š. [redacted]. Zůstává pouze zveřejnění fotek a videí s intimní tematikou a zasílání nevhodných SMS zpráv poškozené. Obžalovaný je toho názoru, že nebylo prokázáno, že by vše shora uvedené bylo činěno za účelem ovlivnit vůli poškozené, tedy ji vydírat, tedy nedošlo k jednočinnému souběhu. Obhajoba je toho názoru, že ačkoliv je u obou přečinů chráněn odlišný objekt, tak přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku je ve vztahu speciality k přečinu vydírání podle § 175 trestního zákoníku a obžalovaný měl být odsouzen za jeden trestný čin, jehož spáchání se v tomto řízení nade vši

pochybnost podařilo prokázat, a to nebezpečné pronásledování, a to z důvodu zaslaných SMS zpráv a emailů, jimiž se nevhodným způsobem domáhal setkání, omluvy a vysvětlení, zveřejnění erotických videí a fotek s poškozenou. Dle názoru obhajoby toto jednání mělo být podřazeno pod trestný čin nebezpečného pronásledování ve formě tzv. cyberstalkingu. Obžalovaný soudem uvedený záměr vydírat poškozenou zcela odmítá a má za to, že to nebylo prokázáno v průběhu celého řízení, resp. skutek, který je mu kladen za vinu, měl být kvalifikován dle shora uvedeného ustanovení trestního zákoníku, tedy jako přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.

S ohledem na shora uvedené nemělo být jednání posouzeno jak přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, jednalo se o sérii nevhodného chování. Navrhl, aby byl zrušen výrok o vině a podle § 259 odst. 3 trestního řádu, aby odvolací soud změnil rozsudek okresního soudu tak, že obžalovaného uzná vinným ze spáchání trestného činu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, zproští ho obžaloby z trestného činu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a adekvátně tomu sníží uložený trest, neboť odpadá přitěžující okolnost, že spáchal více trestných činů.

Přes tento návrh se obhajoba zabývá výší uloženého trestu a druhem uloženého trestu. Pokud jde o přitěžující okolnost předchozího odsouzení obžalovaného, pak soud sám uznal, že od roku 2003 nebyl obžalovaný nijak trestán. Nesouhlasí s názorem soudu v této věci, nehledě na to, že již jeho hodnověrnost soud napadal ze stejného důvodu. Verze událostí, tak jak je prezentuje poškozená, je však odlišná od té, kterou uvádí obžalovaný. Obžalovaný nesouhlasí s tím, že ho soud shledal jako nevěrohodnou osobu i z toho důvodu, že byl před více než deseti lety trestán, to považuje za diskriminační. Nesouhlasí též s hodnocením jeho věrohodnosti ze strany znalkyně, kterou považuje minimálně za nevyváženou. Na základě toho soud nepřikládal výpovědi obžalovaného dostatečnou váhu, ale nebyl pro to patřičný důvod. Na druhou stranu soud zcela nekriticky přijal tvrzení poškozené, jejíž výpověď nepodrobil takovému přísnému hodnocení, jak je tomu u obžalovaného.

Další přitěžující okolností bylo dle soudu to, že obžalovaný spáchal vše s rozmyslem a že jeho motivem byla msta. Obžalovaný část výhrůžek splnil tím, že uveřejnil intimní snímky a erotická videa s poškozenou. Jak soud správně uvedl, jednalo se pouze o část jednání, ta ostatní prokázána nebyla. Obžalovaný stále trvá na tom, že uveřejnění fotek a videí s poškozenou byla chyba, nicméně to byla jistá, byť závadná reakce na probíhající závěrečnou fázi jeho vztahu s poškozenou. Samotná videa a fotky byly pořizovány zcela se souhlasem poškozené, přičemž je zřejmé ze samotných videí, že se nejednalo o natáčení skrytou kamerou, ani umístěnou někde opodál, jelikož nahrávací zařízení - tablet, měla poškozená těsně před sebou. Nebylo vyvráceno tvrzení obžalovaného, že tato videa a fotky byly pořizovány a umístěny na příslušné servery ještě před tím, než začaly vztahové problémy poškozené a obžalovaného. Obžalovaný je toho názoru, že jeho jednání lze hodnotit jako impulzivní, nikoliv však motivované mstou.

Obžalovaný nesouhlasí s tím, že by způsobil poškozené větší škodlivý následek na zdraví, to je mu přičítáno jako přitěžující okolnost. Posouzení vlivu údajného jednání obžalovaného na poškozenou má soud pouze zprostředkovaně ze svědeckých výpovědí přítelkyň poškozené, svědkyň K██████, H██████ a D██████. Těm se ale svěřovala poškozená, nejedná se o žádné přímé důkazy, na základě kterých soud posoudil závažnost jednání obžalovaného a kvalifikoval jej jako pohružku těžkou újmou. Vše je nutné posoudit

v kontextu věci, je třeba odlišit pohružku těžké újmy od projevů, při kterých bylo použito silných slov, ale ve skutečnosti o nic závažnějšího nešlo.

V odůvodnění rozsudku se soud nijak nezabývá tím, jakým způsobem měla být poškozené způsobena újma na zdraví tím, že byla zveřejněna videa se sexuální tematikou, když toto běžně s obžalovaným činila již dříve, není pro tento závěr dostatečný podklad v listinných důkazech. Obžalobou nebylo prokázáno, že by uvedená aktivita měla takový dopad na poškozenou, jak tvrdila. V kontextu s výše uvedeným je pak neadekvátní výše uloženého trestu, který byl obžalovanému uložen. Navrhl proto, aby byl i výrok o trestu v napadeném rozsudku zrušen a odvolací soud sám podle § 259 odst. 3 trestního řádu rozsudek změnil tak, že mu uloží podmíněný trest odnětí svobody, popřípadě nepodmíněný trest ve výši již vykonané vazby.

Obžalovaný si zdůvodnil odvolání též sám a v podstatě uplatňuje skutečnosti, které uplatnil již v řízení před nalézacím soudem v rámci své obhajoby, tedy především závažná pochybení v přípravném řízení, která vyhlášení rozsudku předcházelo a na které již upozorňoval. Nesouhlasil s jednostranným vyšetřováním a účastí policisty B. na tomto vyšetřování, na to upozorňoval už před svým zatčením. Také upozorňoval na fakt, že s důkazním materiálem je manipulováno, což se v průběhu prokázalo. Několika stížnostmi informoval GIBS, Ministerstvo spravedlnosti, Krajské státní zastupitelství (pozn. orgány postupovány jako součást obhajoby soudům a zakládáno do spisu), v měsíci květnu žádal prošetření vzájemných komunikací, upozorňoval na fakt, že operátor uchovává údaje pouze 6 měsíců a tyto údaje mohou skutečnosti jednoznačně prokázat. Přesto k tomuto ověření došlo až během soudního jednání, kdy už údaje byly nenávratně ztraceny. Nebyla zajištěna mailová komunikace, nebyla ověřena telefonní čísla, ze kterých byly SMS zprávy posílány a jsou použita telefonní čísla, která nepatří jeho osobě a jsou dohledatelná, jelikož jsou to placené tarify. Chybí kompletní SMS komunikace, kdy jsou použity SMS zprávy buď vytrhané z kontextu, nebo posílané z čísel, která nebyla dohledána. Chybí SMS zprávy poškozené, které prokazují ne jednostrannou, ale normální komunikaci. Obžalobou dodání svědci pouze z doslechu, nebyli přítomni jakékoliv trestné činnosti a vypovídali jen o tom, co jim poškozená vyprávěla. Nevyšetření důvodu oznámení, na které bylo reagováno jako na údajné znásilnění poškozené jeho osobou, ztráta a nezajištění důkazů při nezajištění věci při odcizení jeho majetku při vyšetřování věci v přípravném řízení, nezajištění kamerového systému a jeho záznamu. Výpovědi svědků z přípravného řízení již zmíněným policistou, kde je jednoznačně prokázána nepravdivost výpovědí. Formulace trestných činů, kterých se nedopustil. V případě porovnání zvukových záznamů s výpověďmi svědků je zřejmé, že odůvodnění rozsudku se neshoduje s těmito fakty. Byli mu odmítáni svědci, kteří byli přímo účastníci údajné trestné činnosti a jednoznačně prokázali, že k žádné trestné činnosti nedošlo. Potvrdili také nepravdivost výpovědi poškozené. Neprošetření trestné činnosti, na kterou po celou dobu upozorňoval, v odůvodnění rozsudku je bagatelizována a špatně formulována. Svědci se prokazatelně účastní rozkrádání jeho majetku, což úzce souvisí s průběhem celého případu. Trest, který mu byl uložen v polovině trestní sazby a byl označen za člověka, který svou „kriminální kariéru v roce 1988 začal“ i přesto, že od roku 2003 nebyl trestán, což je 13 roků. Věci, které spáchal, přiznal, a proto se mu zdá trest nepřiměřený. Státní zástupce žádal zařazení do věznice s dozorem, soudem mu byla stanovena ostraha, což se mu zdá též neadekvátní. Nesouhlasí také s propadnutím věcí, které byly použity k páčání trestné činnosti. Veškeré návrhy a podrobné vyjádření k odůvodnění okresního soudu pak učiní jeho právní zástupce.

Prostřednictvím svého obhájce se obžalovaný vyjádřil též k odvolání státního zástupce. Na rozdíl od státního zástupce se ztotožňuje s názorem soudu, že jeho jednání je jedním skutkem, jednání nemůže být pokračujícím trestným činem, když pod bodem I) a II) obžaloby se jednání prolínají. Souhlasí i se závěrem soudu, že nenaplnil skutkovou podstatu přečinu porušení tajemství listin a jiných dokumentů uchovávaných v soukromí podle § 183 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Zdůrazňuje, že chráněno je právě soukromí jiného a v daném případě, se nic takového nestalo. Intimní fotografii, která byla použita na plakátu, obžalovaný pořídil se souhlasem poškozené a sám ji uchovával. Ostatně všechna videa a fotografie byly pořizovány zcela se souhlasem poškozené. Nejednalo se o natáčení skrytou kamerou, ani umístěnou někde opodál, měla nahrávací zařízení přímo před sebou. Nebylo vyvráceno tvrzení obžalovaného, že fotografie a videa byla pořizována a umístována na příslušné servery ještě před tím, než začaly vztahové problémy. V této souvislosti též odkazuje na příslušnou pasáž komentáře k trestnímu zákoníku vydaného v roce 2009 autorů Šámal a kolektiv.

Obhajoba také souhlasí se závěry soudu, pokud neuznal obžalovaného vinným přečinem pomluvy podle § 184 odst. 1, 2 trestního zákoníku právě proto, že poškozená sama připustila, že část zboží prodává zcela mimo elektronickou pokladnu a o těchto pohybech nejsou žádné dohledatelné záznamy. Obžaloba neuvádí, jaké ze zveřejněných údajů považuje za nepravdivé. Právě nepravdivost zveřejněných údajů je ale základním znakem skutkové podstaty daného trestného činu a odkazuje na komentář trestního zákoníku autorů Šámal P. a kolektiv. Nesouhlasí také s názorem obžaloby, že jednání mělo být posouzeno i dle § 175 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Má za to, že soud situaci správně vyhodnotil, jsou zde pouze nepřímé důkazy o tom, že by obžalovaný měl být tou osobou, která poslala dosud neznámého muže, který navštívil provozovnu poškozené v [REDAKCE] a donesl do ní Savo. To nemohlo vést k usvědčení obžalovaného. Obhajoba v této souvislosti opakovaně namítá, že v tomto kontextu zjištěného z ničeho dalšího nevyplývá, že by Savo mělo být způsobitou zbraní ve smyslu § 118 trestního zákoníku. Odvolání považuje proto obhajoba za nedůvodné a navrhuje, aby odvolací soud odvolání státního zástupce zamítl podle § 256 trestního řádu.

Krajský soud z podnětu obou včas podaných a řádně zdůvodněných odvolání státního zástupce a obžalovaného přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž byla odvolání podána, a to z hlediska vytýkaných vad. Ve stejném rozsahu přezkoumal i správnost postupu řízení, které těmto výrokům předcházelo, a dospěl k závěru, že obě odvolání jsou zčásti důvodná, byť ne se všemi argumenty podaných odvolání se odvolací soud ztotožnil. Proto odvolací soud rozsudek nalézacího soudu zrušil z podnětu obou odvolání a sám ve věci znovu rozhodl, přičemž doplnil skutková zjištění na základě odvolání státní zástupkyně, což se odrazilo v podřazení skutkových zjištění pod další ustanovení trestního zákoníku, a to v právní kvalifikaci jednání obžalovaného i jako přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

Je třeba zdůraznit, že v procesním postupu okresního soudu odvolací soud neshledal žádné podstatné vady řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, které by samy o sobě mohly odůvodnit zrušení napadeného rozsudku. Takové procesní vady vytýká pouze obžalovaný, ale jeho námitky ve vztahu k policistovi B [REDAKCE], který je služebně zařazen na [REDAKCE]

██████████ Policie ČR, nelze akceptovat. Obžalovaný tuto námitku uplatňuje neustále, okresní soud se touto zabýval ve svém rozhodnutí (zejména na straně 11 odůvodnění napadeného rozsudku), zabýval se též námitkou o zmanipulování důkazů. Nic takového odvolací soud nezjistil. Naopak ze spisu je zřejmé, že policista B██████ se zúčastnil některých úkonů, ovšem v předprocesním stádiu a po zahájení trestního stíhání obžalovaného (nebyl stíhán pro trestný čin znásilnění dle § 185 trestního zákoníku), pouze okrajově (např. vydání Facebooku svědkem O██████, analýza přístroje a hovorů, kontakt pol. B██████ s obžalovaným přes mobily-čl. 497, 540, 622,625 apod.), ovšem výsledky odpovídají dalším v řízení provedeným důkazům, neboť v komunikaci obžalovaný poškozené vyčítá, že ho obvinila ze znásilnění, pokud jde o analýzu mobilu, fotky jsou obecné, prokazující soužití obžalovaného s poškozenou, ale i fotky s erotickým podtextem. Navíc byl přibrán znalec k vyhodnocení charakteru fotografií, takže v tomto směru nelze námitky akceptovat, nebylo shledáno žádné manipulování s důkazy.

Také nelze akceptovat námitku obžalovaného, že snad okresní soud odmítal jím navrhované důkazy, to z provedeného dokazování okresního soudu taktéž nevyplývá. Předně je třeba zdůraznit, že okresní soud není povinen provést veškeré důkazy, které obžalovaný, popřípadě i státní zástupce navrhuje, ale musí provést dokazování tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, aby měl dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci samé, což se v daném případě stalo. Okresní soud a nutno oponovat i v tomto obžalovanému, prováděl i důkazy, které obžalovaný navrhoval, doplnil dokazování znaleckým posudkem z oboru psychologie, nejen na obžalovaného, ale i na poškozenou, vyslechl celou řadu svědků i svědky, které navrhoval obžalovaný - byl vyslechnut jeho kamarád M██████, svědek H██████, svědkyně L██████, kteří se vyjadřovali ke vztahu obžalovaného k poškozené, svědek M██████ se vyjádřil i k tomu, že jemu psal obžalovaný T██████ SMS zprávu, že byl udán pro znásilnění. K tomu se vyjadřoval i svědek H██████, stejně tak k osobě svědka B██████, policisty, ovšem zcela obecně, stejně tak svědkyně L██████. Byl vyslechnut svědek H██████, který pronajímal poškozené obchod v ██████, byl vyslechnut svědek J██████. Ten se podrobně, vyjadřoval k tomu, že zná obžalovaného po pracovní stránce, co ví o vztahu s poškozenou Š██████; nepotvrdil však obhajobu obžalovaného, že snad měl být u toho, když obžalovaný kupoval Savo, jak tvrdí, na údajnou žádost poškozené Š██████. Tento svědek se vyjadřoval i k dalšímu osudu vozidla Audi ve vlastnictví obžalovaného poté, co byl obžalovaný zadržen policejními orgány.

V této souvislosti je nutno se vypořádat i s námitkou obžalovaného, že snad nebyly prověřovány SMS zprávy, které obtěžovaly poškozenou svým obsahem, posíláním v kteroukoliv denní dobu tak, jak vyplývá z výroku o vině a soud rozebírá v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu, lze na ně odkázat, má oporu v provedeném dokazování. Telefonní číslo, ze kterého hlavně chodily SMS zprávy a jaký e-mail užíval obžalovaný, uvedla poškozená Š██████, ale mluvili o tom i svědci další. Sám obžalovaný uvedl, že měnil zejména v poslední době telefon, mluví o tom ve své výpovědi i svědek J██████. Poškozená měla uložené telefonní číslo obžalovaného, to základní, ze kterého začala komunikace chodit. To, kdo zprávy a e-maily posílal, a co lze bez důvodných pochybností dovodit z obsahu komunikace a mailových zpráv, správně zhodnotil již okresní soud. Vše přitom zapadá do kontextu snahy obžalovaného jednak obnovit soužití s poškozenou, jednak vymoci si omluvu. S tímto motivem konvenují i ponižující způsoby vynucování si chování a poslušnosti, jak v emailové poště, jejím obsahu, plakátu apod. Je pravda, že komunikace obžalovaného s poškozenou není úplná. Okresní soud se i s tím vypořádal, pro odstup času nelze již absentující komunikaci zajistit. Ale bez ohledu na to, i

k tomu se poškozená vyjádřila tak, že na řadu SMS zpráv nereagovala, stejně tak na e-maily. Naopak z e-mailové komunikace, komu ji obžalovaný zasílal, je zřejmé, že to byl obžalovaný, cíleně na přítelkyni, známé poškozené. To vyplývá i z výpovědi svědkyň, zejména D. [REDAKCE], H. [REDAKCE], Z. [REDAKCE] a dalších, ze kterých vyplývá, i v jakém psychickém stavu byla poškozená S. [REDAKCE], což fakticky odpovídá i ve spise založené lékařské zprávě, že vyhledala psychiatrickou ambulanci a léčí se (čl. 798).

I dle odvolacího soudu je dokazování úplné, okresní soud důkazy hodnotil tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a vyvodil na jejich základě zcela správné skutkové a jim odpovídající, až na výjimku, která vedla odvolací soud ke změně rozhodnutí nalézacího soudu, i právní závěry. To, že se odvolací soud ztotožnil v zásadě se skutkovými zjištěními okresního soudu, je zřejmé z rozhodnutí odvolacího soudu v dané věci. Tak, jak okresní soud prezentuje skutková zjištění a rozvádí je v odůvodnění napadeného rozhodnutí, mají oporu v provedených důkazech, které okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí též podrobně rozvádí, uvádí, o jaké skutečnosti opřel skutkové závěry, ať už jde o výpovědi svědků, ať už jde důkazy listinné. Skutková zjištění podaným odvoláním napadá jak odvolání státního zástupce, tak odvolání obžalovaného, ale ani jedno ve své podstatě nelze akceptovat. Není rozhodné, že okresní soud zcelil dílčí útoky v obžalobě rozdělené do několika skutků do skutku jediného, neboť podstatou jednání obžalovaného je, že si nepřál, aby se s ním poškozená rozešla a následně, aby uzavřela prodejnu v [REDAKCE], to v podstatě odůvodňuje a zapadá do kontextu i jednání, kterým se jí snažil v tom zabránit, přimět ji k obnově soužití, dosáhnout omluvy za to, jak se údajně k němu chová, což tedy naplňuje skutkovou podstatu trestného činu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a jednotlivé dílčí útoky jsou pak i projevem nejen vydírání, ale tam, kde již překročily rámec určité snahy se domluvit, už naplňují skutkovou podstatu trestného činu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, neboť pronásledování poškozené už bylo vytrvalé, elektronickou komunikací ji kontaktoval v jakoukoliv denní dobu, a navíc i způsob a obsah komunikace svědčí o tom, že chtěl v poškozené vzbudit obavu o zdraví vlastní či osob blízkých, navíc zde toto bylo doprovázeno právě oním vydíráním, kdy pod pohrůzkou jiné těžké újmy obžalovaný nutil poškozenou, aby něco konala nebo trpěla. Okresní soud řádně vyhodnotil dokazování i ve vztahu k výhrůžce použití Sava, která směřovala vůči zboží, majetku, nikoli vůči tělu poškozené; i zde se se závěry okresního soudu odvolací soud ztotožnil. Není pochyb, že došlo i k tomu nebezpečnému pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. V podrobnostech postačí odkázat na podrobné, logické a přesvědčivé zdůvodnění závěrů nalézacího soudu v napadeném rozhodnutí. Dle odvolacího soudu se však obžalovaný jednáním ve výroku popsaném dopustil i trestného činu poškození cizích práv ve smyslu § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kdy v podstatě ke konci sledované doby přistoupila i msta za údajné obvinění ze znásilnění.

Jak vyplývá z odvolání obžalovaného, on připouští, že se dopustil jednání, které okresní soud správně kvalifikoval jako trestný čin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, což také je i důkazně prokázáno. Obžalovaný se domnívá, že jeho jednání nenaplnilo znaky vydírání, s čímž se odvolací soud nemůže ztotožnit. Dle názoru odvolacího soudu bylo provedenými důkazy prokázáno, že k tlaku na vůli poškozené docházelo proto, aby se chovala tak, jak požaduje obžalovaný, a to právě proto, že se rozešli, že poškozená chtěla uzavřít obchod v [REDAKCE] a podobně. Pokud je stále namítáno, že není prošetřována poškozená za údajné daňové úniky, že je jí věreno přesto, že ho nepravdivě

obvinila ze znásilnění, pak je třeba uvést, že z kontextu událostí celého jednání jak je ve výroku rozsudku popsán a z obsahu spisového materiálu doložené, že sama poškozená nikdy nepodala na obžalovaného trestní oznámení pro trestný čin znásilnění podle § 185 trestního zákoníku. Poškozená podala trestní oznámení 4. 2. 2016, hovořila o všech etapách, charakteru jednání obžalovaného vůči její osobě, včetně nedobrovolného pohlavního styku. Poškozená vysvětlila, za jakých okolností k tomu mělo dojít, že se snažili domluvit, poškozená s pohlavním stykem nesouhlasila, uvedla, kde k tomu mělo dojít. Poškozená o tom hovoří i u hlavního líčení. Obžalovaný nepopřel, že ho poškozená navštívila v Penzionu ■■■ (kde nebyl uveden ani v ubytovací knize). Policie k tomu provedla šetření (např. vytěžení sv. K■■■) a věc byla odložena. Obžalovaný nikdy nebyl trestně stíhán a obviněn podle § 160 odst. 1 pro trestný čin znásilnění (viz čl. 46), a to ani při upozornění na změnu právní kvalifikace z 8. 4. 2016. O údajném znásilnění, ke kterému mělo dojít, je zmínka v zahájení úkonu trestního stíhání (čl. 9) z 10. 2. 2016, ovšem není uvedeno ani datum, ani místo, ani pachatel. Orgány činné v trestním řízení i z úřední povinnosti musí konat, pokud se dozví, že snad měl být, nebo jsou indicie pro to, že měl být konkrétní osobou spáchán trestný čin, proto bylo prováděno šetření. K tomu se vyjadřoval v neprocesním stádiu již zmíněný svědek K■■■, který vedl penzion ■■■, kde k tomu mělo dojít. Obžalovaného navštěvovala žena. Obžalovaný ani v rámci prověřování nepopřel, že ho v penzionu poškozená Š■■■ navštěvovala, dle jeho verze vztah ještě trval, intimně se stýkali. Verze poškozené, mluví o tom i u hlavního líčení, je jiná, ona to jinak vnímala. Prověřování bylo ukončeno odložením, usnesení o odložení podle § 159a odst. 1 trestního řádu založil do spisu okresní státní zástupce (čl. 795) se závěrem, že nejde o podezření ze zločinu (poškozená se měla bránit odstrkováním a sdělením „ať to nedělá“).

Z chronologie jednání poškozené, podání trestního oznámení na obtěžující a strach v ní vzbuzující nejen o sebe, ale i rodinné příslušníky, zejména syna, jednání obžalovaného, z pohledu toho, kdy se mohl obžalovaný o něm dozvědět, jak sám reagoval (například sám o sobě šířil, že je stíhán i pro další trestnou činnost-znásilnění, jak se k tomu vyjádřil svědek M■■■), a jak na to reagoval, už jeho jednání přešlo ve mstu, úmysl poškodit pověst poškozené, způsobit jí společenské ponížení, ale i obchodní potíže, používal tedy e mailovou poštu, zveřejnil vysoce intimní videa tak, jak správně už vyhodnotil okresní soud. Obžalovaný ani nepopírá, že se scházel s poškozenou ve ■■■ v době, kdy bydlel v penzionu ■■■, že se scházeli v restauraci. I když svědci nepotvrdili zjevné rozepře, to nevyrací, že tam rozepře byly, že už vztah byl ukončen. Obžalovaný sám uvedl, že se sešli s poškozenou ještě ve druhé polovině ledna dvakrát na jeho pokoji, bez přítomnosti svědků. To je v souladu s tvrzením poškozené. To, co se na pokoji odehrálo, nebylo podloženo i dalšími v řízení provedenými důkazy, došlo k odložení věci. To vše má význam i pro hodnocení věrohodnosti poškozené. Ona pohlavní styk s obžalovaným nechtěla, hovoří o tom i v hlavním líčení, dala mu to najevo svým způsobem. To, že se nevede trestní stíhání obžalovaného i pro další trestnou činnost bez dalšího neznámá, že je jen proto poškozená nevěrohodná. I v tomto směru se ztotožnil odvolací soud se soudem nalézacím, s jeho závěrem o věrohodnosti poškozené obecně i specifické.

Pokud jde o hodnocení věrohodnosti obžalovaného, okresní soud poněkud akcentuje jeho trestní minulost, ale je třeba zdůraznit, že z pohledu trestního práva, zejména úvah o trestu, nežil obžalovaný v minulosti řádně, byť se na něho hledí, jako by nebyl odsouzen. Ale v občanském životě. Nutno to zvažovat v řízení trestní, při posuzování obecné i specifické věrohodnosti obžalovaného. Ani v tomto směru nelze hodnocení důkazů soudem prvního stupně cokoliv vytknout. Nalézací soud si je vědom toho, že obžalovaný se může hájit

způsobem, který sám uzná za vhodné. Obhajobu třeba prověřovat, stejně jako tvrzení poškozené, což se provedeným dokazováním stalo.

Byť odvolání obžalovaného i státního zástupce směřuje i proti skutkovým závěrům a použité právní kvalifikaci jednání, žádný nenavrhoval doplnění dokazování konkrétním důkazem. Okresní soud, pokud jde o trestný čin vydírání a nebezpečné pronásledování, se velmi pečlivě vypořádal s provedenými důkazy a zejména velmi intimními videi a fotem, které použil obžalovaný ke zdůraznění svých požadavků a výhrůžek, k ponížení poškozené (plakát č.l. 610). Stejně tak nelze akceptovat námitky, že nebylo prokázáno, že by byly výhrůžky směřovány vůči synovi, byly. To je důkazy prokázáno. Jak bylo poškozenou vnímáno vyjádření obžalovaného...“ že raději všechno spálí, než by odešel“, že to nebylo tak nevinné, jak se snaží tvrdit obžalovaný, popsala nejen poškozená Š[redacted], ale i svědek Z[redacted], který byl projevu obžalovaného přítomen a jak sám uvedl, ho napomenul, aby se mírnil v takových projevech. Není tedy ani zde pochyb, jak pronesení výhrůžky působilo na poškozenou, která měla prodejnu v pronájmu. Stejně tak nelze akceptovat námitku, pokud jde o Savo. Nutno hodnotit jak působilo chování neznámého muže, který přinesl do prodejny v [redacted] [redacted] plastovou lahev označenou nápisem Savo, všeobecně známým bělidlem, což bylo potvrzeno i odborným vyjádřením, že skutečně lahve savo obsahovaly (čl.576-7), ale i jeho slovní doprovod, když tu lahev přinesl, stejně tak chování obžalovaného, které předcházelo (zmínil se o Savu i před svědkem Z[redacted]) a následovalo; vše zapadá do kontextu celého chování obžalovaného vůči poškozené Š[redacted] od toho 19. 12. 2015, které nabývá na agresivitu a nakonec se v podstatě i formou msty zvrhává do nactiutrhání a ponižování důstojnosti poškozené v podobě zveřejnění fotografií vysoce intimního rázu a videí.

Jak už bylo uvedeno, ani obhajoba v tomto směru nemá žádné výhrady k právní kvalifikaci jednání podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Pokud jde o trestný čin vydírání, zde se odvolací soud, z důvodů už uvedených, neztotožnil s námitkami obhajoby. Stejně tak se neztotožnil s námitkami státního zástupce k hodnocení Sava nalézacím soudem, proč lahve s přípravkem Savo nepovažoval za zbraň ve smyslu § 118 trestního zákoníku, a proto neuznal obžalovaného vinným podle obžaloby i podle odst. 2 písm. c) § 175 trestního zákoníku, tedy, že spáchal čin popsáný v § 175 odst. 1 trestního zákoníku se zbraní. Okresní soud i zde správně aplikoval a vykládal zákonné ustanovení ve prospěch obžalovaného, neboť zbraň se užívá k útoku, překonání nebo zamezení odporu a zbraní se rozumí, pokud nevyplývá z jednotlivých ustanovení trestního zákoníku něco jiného, cokoliv, čím je možno útok učinit proti tělu důraznějším. Úmysl takto savo použít obžalovanému prokázán nebyl. Obžalovaný použil tuto látku k zesílení výhrůžek, v úmyslu donutit poškozenou k určitému jednání v jeho prospěch tím, že jí hrozil poškozením zboží, tím, že ho savem polije.

Státní zástupce se v podaném odvolání domáhal i právní kvalifikace jednání obžalovaného jako pomluvy podle § 184 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Odvolací soud si uvědomuje, že jde o případ hraniční, bylo by možno takto jednání obžalovaného též kvalifikovat, ale v kontextu provedených důkazů se odvolací soud nakonec přiklonil k hodnocení provedených důkazů a závěrů z nich vyvozených tak, jak uzavřel okresní soud, proč nekvalifikoval jednání i jako pomluvu ve vztahu k označením Zlatokopka nebo důrazu na to, že mělo docházet v prodejně poškozené k daňovým únikům, a to i s ohledem i na to, co že sama poškozená připustila, že nemá účetní evidenci v pořádku. V této souvislosti je třeba reagovat na připomínku obžalovaného z řízení před odvolacím soudem, kde uvedl, že okresní soud uložil poškozené, aby předložila účetnictví, což neučinila. Ale okresní soud neuložil poškozené, aby předložila účetnictví, ale dal jí pokyn, aby předložila daňové přiznání za rok

2015, což ona učinila a do spisu založila (čl. 790 – 793). V podrobnostech proto postačí odkázat na odůvodnění závěru okresního soudu, proč nebyla tato právní kvalifikace použita str. 14 a začátek strany 15 odůvodnění rozhodnutí).

Stejně tak se odvolací soud ztotožnil s tím, proč okresní soud nekvalifikoval jednání obžalovaného též jako pokračující přečin porušení tajemství listin a jiných dokumentů uchovávaných v soukromí dle § 183 odst. 1, 2 trestního zákoníku. I zde se jedná o hraniční případ. Odvolací soud vychází z toho, že není pochyb o tom a vyplývá to i z provedených důkazů, zejména znaleckého posudku, že obžalovaný na komunikaci e-mailové a Facebookové (kde je přístup více jak tisíce osob, které stránky mohou shlédnout), zasílal známým a přátelům poškozené vysoce intimní, sexuálně laděná videa a fotky. Pokud jde o „zprávy uchovávané v soukromí“, tak se odvolací soud ztotožnil s názorem okresního soudu, pokud jde o výklad pojmu „soukromí“. V daném případě nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného (byť poškozená to popírá), s ohledem na způsob, jak byly fotografie i video pořízeny, je vidět přímo do obličeje poškozené, že tyto byly vytvořeny minimálně s konkludentním souhlasem poškozené Š. v době pořizování, v době intimního soužití s obžalovaným. I zde se ztotožnil odvolací soud se závěry soudu tak, jak je rozvedl na straně 14, 2. odstavec odůvodnění napadeného rozsudku i se závěrem, proč ponechal části jednání jako součást vydírání.

Námítky obžalovaného proti výroku o vině neshledal odvolací soud právně významnými, přesto je nutno reagovat ještě na některé, které se objevily, ať už v odborně zpracovaném odvolání, či vlastnoručně zpracovaném odvolání obžalovaného. Předně, pokud jde o námítky, že vyšetřování bylo jednostranné, že závěr o vině opřel okresní soud o výpovědi přátel poškozené, s tím nelze souhlasit. Obžalovaný sám kontaktoval přátele a známé poškozené přesně cíleným způsobem-zasílal jim fotky a videa vysoce intimního charakteru, plakát a fotografií vysoce intimní, kde je obličej poškozené dobře rozpoznatelný a navíc doprovázený textem, který ji má poškodit i jako podnikatelku. Je zřejmé, že poškozená velmi důvěřovala obžalovanému, pokud se nechala fotit a natáčet, pokud měl k dispozici i telefonní čísla přítelkyň, známých, Obžalovaný cíleně tato zasílal správčům facebookových stránek, které může shlédnout, například dle výpovědi svědkyně H., která spravuje skupinu, až 2 500 členů.

K prověření telefonů už se odvolací soud vyjádřil, tak jen stručně. Kdo užíval tel. číslo, které měla poškozená Š. uloženo jako číslo obžalovaného- M. T., vyplývá např. z MMS (čl. 128 a v návaznosti čl. 129) poslána z čísla. S ohledem i na doprovodný text, jak byl blízko a čekal v, je zřejmé, že toto číslo v té době užíval právě obžalovaný a znění textů zapadá do událostí a chování obžalovaného vůči poškozené od 19. 12. 2015. K použitelnosti výpovědí učiněných v přípravném řízení je třeba připomenout, že úřední záznamy o podaném vysvětlení u řady svědků nejsou důkazy procesně použitelnými, proto okresní soud svědky vyslýchal po řádném poučení dle příslušných ustanovení trestního řádu. Jen takové výpovědi pak jako procesně použitelné hodnotí. Pokud obžalovaný namítá, že se odůvodnění rozsudku neshoduje se zvukovým záznamem o průběhu hlavních líčení, kde byly důkazy prováděny, zejména vyslychání svědci, tak je třeba zdůraznit, že smyslem odůvodnění rozhodnutí není doslovná citace všeho, co svědci u soudu uvedli. Odůvodnění rozhodnutí v napadeném rozsudku splňuje náležitosti § 125 odst. 1 trestního řádu, kde je stanoveno, co má odůvodnění rozsudku obsahovat. Nelze také souhlasit s námitkou v odborně zpracovaném odvolání obžalovaného, že nebylo prokázáno, že vše

obžalovaným bylo činěno za účelem ovlivnit vůli poškozené, tedy že by šlo o vydírání. Jak už uvedl zdejší soud výše, veškeré jednání obžalovaného považuje za vydírání a z něho pak jednotlivé případy-dílčí útoky jako různé způsoby donucení, pronásledování až po mstu, vše spojené úmyslem obžalovaného donutit poškozenou, aby obnovila vztah, aby neuzavírala provozovnu v ■■■■■, poškodit ji na cti a i jako podnikatelku. Způsoby byly voleny různě a v závěru již šlo o mstu za to, že na něho bylo podáno trestní oznámení. Ovšem i k tomu už zaujal stanovisko nejen okresní soud, ale i soud odvolací.

S ohledem na vyjádření obžalovaného ve veřejném zasedání před odvolacím soudem, kdy se obžalovaný cítí jaksi dotčen tím, že je on trestně stíhán, a ne poškozená, neboť je zřejmé, že neuznává závadnost a společenskou škodlivost svého jednání vůči poškozené a dožaduje se trestního stíhání poškozené nejen za to, že ho obvinila ze znásilnění, ale zejména pro údajné daňové úniky, je třeba zdůraznit, že trestní právo v České republice je ovládáno zásadou individualizace trestní represe a okresní soud může rozhodovat pouze o skutku, který je popsán v podané obžalobě proti konkrétní osobě-pachateli, proti kterému bylo zahájeno trestní stíhání pro určitý konkrétní skutek. Otázku případného trestního stíhání dalších osob mu v dané trestní věci nepřísluší posuzovat, stejně tak odvolacímu soudu. Tolik k odvolání obžalovaného.

Oba odvolatelé zaměřili odvolání proti právní kvalifikaci jednání obžalovaného ve výroku o vině popsanému i do trestu. Námitky obžalovaného k právní kvalifikaci skutku nelze akceptovat, jak je z dosud uvedeného zřejmé. Stejně tak nebylo shledáno důvodným odvolání státního zástupce, pokud se domáhá jednak jiného rozčlenění skutku a jednak právní kvalifikace dle podané obžaloby, tedy i s použitím § 183 odst. 1, 2 a § 184 odst. 1, 2 trestního zákoníku. I k tomu se odvolací soud vyjádřil výše.

Pokud byl přesto napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen, tedy i ve výroku o vině, pak na podkladě odvolání státního zástupce, který podal odvolání v neprospěch obžalovaného. Odvolací soud, jak bude ještě níže rozebráno, posoudil jednání obžalovaného i jako přečin poškození cizích práv dle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a upravil podle skutkových zjištění okresního soudu popis skutku doplněním věty „zveřejní její intimní fotografie a soukromá videa dalším osobám **bez jejího souhlasu**“. Nedošlo tak k porušení zásady zákazu změny k horšímu (zákaz reformace in peius).

Pokud jde o video a fotografii vysoce soukromé i intimní povahy erotického zaměření, pak nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že byly pořízeny minimálně s konkludentním souhlasem poškozené, ale ne už pokud jde o jejich zveřejnění. V tomto směru si obžalovaný též odporuje a jeho tvrzení jsou účelová. Pokud by fakticky už v dřívější době na určité servery byly fotografie či videa zachycující poškozenou při pohlavním styku či v erotické poloze umístěny, neboť byly bezpochyby pořízeny v době bezproblémového soužití obžalovaného s poškozenou, pak by obžalovaný neměl důvodu jí vyhrožovat, že pokud nesplní to, co on chce, tak video i foto zveřejní. Nedával by jí časová ultimáta, do kdy musí své chování vysvětlit, omluvit se mu a pokud neučiní to, co on chce, zveřejní její intimní fotografie.

Odvolacím soudem však byla použita právní kvalifikace skutku i jako přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když byl už v obdobné věci v minulosti zdejším soudem takovýto postup zvolen, toto ustanovení bylo aplikováno, a

to ve věci Krajského soudu v Plzni jako soudu odvolacího ve věci sp.zn. 50 To 30/2014 – usnesení z 10. 3. 2014, kdy věc prošla i dovoláním u Nejvyššího soudu České republiky (usnesení sp.zn. 4 Tdo 815/2014 z 22. 7. 2014). Bylo rozhodnuto, že je možné za situace, kdy v době pořízení jsou obdobné fotografie či intimní záběry, jako v tomto konkrétním případě, pořízeny se souhlasem poškozené i obžalovaného, tedy obou aktérů a až ex post použity způsobem, který zvolil obžalovaný, použít právní kvalifikaci dle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť uvedení v omyl, ke kterému zde dochází, se může časově lišit od okamžiku pořízení takovýchto fotografií či záběrů ryze intimní, soukromé povahy. Takovýto závěr zvolil odvolací soud bez ohledu na to, že už, jak uvedeno výše, zaujal stanovisko, že bez ohledu na závěry znaleckého posudku není vyloučeno, že minimálně část záběrů nebo fotografií mohla být pořízena i s vědomím poškozené. Ale toto vědomí nezahrnuje souhlas se zveřejněním, což vyplývá nejen z logiky věci, ale i z reakce například na oznámení svědkyň, které obdržely od obžalovaného toto do své e-mailové pošty, neboť poškozená nemá možnost této komunikace, i z vyjádření poškozené v řízení před nalézacím soudem.

V této souvislosti považuje odvolací soud za nutné připomenout základní zásady zakotvené v Listině základních práv a svobod. Například článek 7/1 zaručuje nedotknutelnost osoby a soukromí, článek 10 pak každému zaručuje, že má právo na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a na ochranu jména. Stejně tak má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. V daném případě je odvolací soud přesvědčen, že jednáním obžalovaného došlo k porušení práva poškozené svobodně rozhodovat o tom, komu svěří, předá, či poskytne materiály, fotografie a videonahrávky vysoce intimní povahy. Předmětná fotografie – plakát, stejně tak video, zveřejněné obžalovaným bez souhlasu a vědomí poškozené, na nichž je poškozená zobrazena jednak při pohlavním styku, tak ve velmi intimní poloze, kdy její tvář je snadno rozpoznatelná, navíc došlo k uveřejnění v místě, kde ona žije, podniká. Jsou zde zachyceny detailní pohledy na pohlavní orgány při souloži, jde tedy o materiály takové povahy, aby zasáhly do nemajetkových práv zaručených shora citovanými ustanoveními Listiny základních práv a svobod. Obžalovaný svým jednáním uvedl poškozenou v omyl tím, že fotografie a video ryze soukromé a intimní povahy nebudou užity k veřejnému rozšíření a zůstanou ryze soukromé povahy. Zasáhl tak do práva poškozené na intimitu soukromí, zachování cti, lidské důstojnosti, dobré pověsti, neboť tyto zasílal i jejím přátelům, známým (fotografie pornografické povahy, video zveřejnil na Facebooku a upozornil na ně svědky, aby je svědci shlédli).

Je třeba připomenout, že obžalovaný nezpochybňuje skutková zjištění, že fotografie a video jsou vysoce pornografického obsahu, že je použil s úmyslem zneuctit poškozenou, poškodit její vážnost jako podnikatelky i občanky města, pokud je umístil na sociální síti Facebook a adresoval jejím přátelům, šlo i o motiv msty za trestní oznámení pro údajné znásilnění. Nejde zde o případ jednání v krajní nouzi či nutné obraně. Jak už uvedeno, poškozená obžalovaného nikdy neobvinila z trestného činu znásilnění a i kdyby, tak by to neopravňovalo obžalovaného k jednání, kterého se dopustil, nedávalo mu to právo zachovat se způsobem popsaným ve výroku rozsudku, kterým naplnil skutkovou podstatu tr. činu dle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Je zcela zjevné, že zde šlo zcela jednoznačně o mstu. Je zřejmé z dosud uvedeného, že odvolací soud nesdílí názor obžalovaného, že fotografie a videa pornografického obsahu získal se souhlasem poškozené a ona ho neomezovala v dispozici s nimi. Jde o názor zcela rozporný i s právní teorií. Pokud je osoba zachycená na fotu či videu identifikovatelná (plakát (čl. 610) i video zachycuje plně obličej poškozené),

podle jejího zobrazení, zachycení, ale i ze souvislostí, pokud je uvedeno, že obchoduje, kde obchoduje a podobně. Odvolací soud nechce zabíhat do přílišné teorie, pokud jde o osobnostní právo na použití podobizny zpodobněné osoby. Musí však zdůraznit, že je to možné jen způsobem, o kterém rozhodne subjekt na fotografii zachycený, zpodobněný či na videu zachycený. Toto svolení musí být dáno a je třeba, aby se toto vykládalo restriktivně. V tomto projednávaném případě s ohledem na reakci poškozené, její vyjádření, i to, že se obrátila na policii, neboť předchozí výhrůžky zakládající vydírání už přesáhly určitou mez únosnosti, ona se cítila už ponížena, nejen jako žena, ale i jako podnikatelka, tedy právě ze všech souvislostí daného skutku tak, jak vyplývá ze skutkových zjištění, nelze v žádném případě dovozovat, že by poškozená dala obžalovanému souhlas použití, rozšiřovat záznamy vysoce intimní a ryze osobní povahy takovým způsobem, jaký zvolil obžalovaný. V žádném případě obžalovaný, byť by foto a videa byly pořízeny s konkludentním či výslovným souhlasem poškozené, nemohl s nimi nakládat dle vlastního uvážení.

Je třeba brát v úvahu charakter fotografií, které mají velmi intimní charakter, stejně tak jako videa, je třeba brát v úvahu okolnosti, za kterých byly pořízeny. Bylo to v době intimního vztahu mezi obžalovaným a poškozenou, ale ani z takového způsobu pořízení nelze dovozovat, že by poškozená na fotografii a videu zachycená, kdy je poznatelná a s ohledem i na znění plakátu i velmi dobře ztotožnitelná, dala souhlas s jejím využitím způsobem, který právě obžalovaný zvolil. To, že poškozená dala svolení, byť konkludentní k pořízení takových intimních fotografií a videí v době intimního soužití s obžalovaným, nepochybně vyjádřila velkou důvěru v solidnost pořizovatele, ale podstoupila tak riziko, že fotografie a videa mohou být zneužita. Ale to stále neznamená, že s tím mlčky souhlasila a že je s tím i srozuměna. V daném případě není pochyb o tom, že v době pořízení neměl obžalovaný úmysl s těmito záběry a fotografiemi nakládat tak, jak později učinil. Tento úmysl pojal až později, v reakci na ukončení vztahu, podle něho nesprávné nakládání s provozovnou v [REDAKCE] a v neposlední řadě i mstu za to, že ho poškozená obvinila ze znásilnění. Zveřejnil je, tak jak uvedeno ve výroku, tím uvedl poškozenou v omyl ohledně využití těchto fotografií a záznamů. V okruhu objektů, komu byly zasílány, kam byly na facebookových serverech vyvěšeny a s jakým podtextem, jednal jednoznačně v úmyslu přímém poškodit práva poškozené ať už jako ženy či podnikatelky. Je třeba připomenout, že obligatorním znakem skutkové podstaty uvedeného trestného činu poškození cizích práv je způsobení vážné újmy na právech jiné osoby, kdy se tím rozumí veškerá nemajetková práva poškozené. Odvolací soud dospívá k závěru, že zde k naplnění všech znaků tohoto trestného činu došlo se zřetelem k okolnostem konkrétního případu. Nelze přehlížet ryze soukromý, intimní charakter fotografií i videa, která pocházejí z intimního soužití s obžalovaným a mají až pornografický podtext, kde je osoba poznatelná, snadno identifikovatelná, pokud je pod fotem uvedeno, kde podniká apod. Nelze přehlížet, že sama poškozená se vyjadřovala k tomu, že poté ztrácela zákazníky, pokud jde o její obchodní aktivity, i osobně se cítila zostuzena. Bylo to cíleno na její známé, do dnešní doby má psychické potíže, léčí se.

Odvolací soud dospěl k závěru, že v daném případě intenzita škodlivého následku rozhodně nebyla zanedbatelná. Poškozená [REDAKCE] byla zveřejněním intimních fotografií a videí byla zesměšněna, zneuctěna nejen jako žena, ale bylo útočeno i na její postavení jako podnikatelky s důrazem i na další, dle obžalovaného, nepoctivosti, kterých se dopouští dle jeho názoru. V daném případě nešlo ze strany obžalovaného o nahodilé jednání, které by bylo možné bagatelizovat a jeho škodlivost by snad neopodstatňovala právní kvalifikaci přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Naopak společenská

škodlivost spočívá v porušení zájmu společnosti na ochraně jiných, než majetkových práv jednotlivce. V daném případě šlo o jednání pečlivě připravené, promyšlené, cílené oslovit nejen široký okruh osob zveřejněním na Facebooku, ale i přivodit újmu u okruhu osob jí blízkých, takže i z pohledu aplikace zásady subsidiarity trestní represe dle § 12 odst. 2 trestního zákoníku odvolací soud dospěl k závěru, že užití této právní kvalifikace bude nejlépe vystiženo po právní stránce jednání obžalovaného.

S ohledem na uvedené z podnětu odvolání státního zástupce proto výrok o vině zrušil v celém rozsahu, zrušil i navazující výroky o trestech a po doplnění výroku o vině, jak už uvedeno shora, sám ve věci znovu rozhodl způsobem, který vyplývá z výrokové části tohoto rozsudku.

Protože byl zrušen v napadeném rozsudku výrok o vině, byl zrušen i výrok o trestech, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Okresní soud při ukládání trestu zohlednil veškerá zákonná hlediska tak, jak jsou vymezena zejména v ustanovení § 37 – 39 trestního zákoníku a trest ukládal v sazbě § 175 odst. 1 trestního zákoníku jako úhrnný za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, kdy obžalovanému hrozil trest odnětí svobody od šesti měsíců do čtyř roků. Trest okresní soud ukládal za dva úmyslné trestné činy. Odvolací soud je poněkud v jiném postavení, neboť trest ukládá za tři úmyslné trestné činy, pokud s ohledem na skutková zjištění uznal obžalovaného vinným i dle § 181 odst. 1 trestního zákoníku. Přechin poškození cizích práv i s ohledem na řazení a hierarchii trestných činů v trestním zákoníku patří mezi trestné činy méně společensky škodlivé, o čemž svědčí mimo jiné i trestní sazba, kdy obžalovanému, pokud by byl trest ukládán samostatně, jen za tento trestný čin, by hrozil trest odnětí svobody do dvou roků. Pokud okresní soud uložil trest v polovině sazby od šesti měsíců do čtyř roků, tedy v trvání dvou let a tří měsíců, odvolací soud ani po rozšíření právní kvalifikace skutku neshledal důvody pro zpřísnění trestu. Ani v tomto směru nebylo vyhověno odvolání státního zástupce a fakticky ani obžalovaného, neboť není možno trest považovat za nepřiměřeně přísný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku. Navíc státní zástupce se v odvolání podaném v neprospěch obžalovaného domáhal zpřísnění trestu jen s ohledem na požadavek zpřísnění právní kvalifikace skutku, zejména pokud jde o posouzení též jako trestného činu vydírání i podle § 175 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Ale s tímto požadavkem se odvolací soud, jak už uvedeno výše, neztotožnil.

Pokud jde o výrok o trestu, pak jedinou výjimkou, kde došlo ke změně, je zařazení obžalovaného pro výkon uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody do příslušného typu věznice. Proto byl napadený rozsudek zrušen i k odvolání obžalovaného T[REDAKCE]. Okresní soud obžalovaného zařadil za použití § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku do věznice s ostrahou. V odůvodnění rozhodnutí to vysvětlil tak, že je to plně v souladu s daným se zákonem, neboť v minulosti obžalovaný pro úmyslnou trestnou činnost již ve výkonu trestu byl a je mu opět trest ukládán za úmyslnou trestnou činnost, trest nepřevyšuje hranici tří roků. Odvolací soud však dospěl k závěru, že právě onen třináctiletý odstup od posledního pobytu obžalovaného se výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, navíc odpykaného vazbou dne 30.7.2003 (věc Městského soudu v Brně sp.zn. 4 T 37/2002) odůvodňuje použití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku a zařazení obžalovaného pro výkon uloženého trestu do mírnějšího typu věznice, a to věznice s dozorem. Odvolací soud zde zejména klade důraz na stupeň a povahu narušení pachatele. Je třeba vidět nejen závažnost trestné činnosti, ale také to, co ji odstartovalo, co bylo jejím motivem. Nyní je trest ukládán za druhově odlišnou trestnou činnost, než pro kterou byl obžalovaný v minulosti soudně trestán,

jde o trestnou činnost v souvislosti s ukončením intimního vztahu s poškozenou, takže lze mít za to, že i v mírnějším typu věznice, a to věznice s dozorem, bude na obžalovaného dostatečně působeno tak, aby se do budoucna obdobného jednání vyvaroval.

Pokud jde o trest propadnutí věci, pak zde dle odvolacího soudu okresní soud nikterak nepochybil, pokud tento druh trestu uložil, byť zdůvodnění je stručné (strana 16 odůvodnění). Odvolací soud tento výrok do svého rozhodnutí proto jako správný převzal. Není pochyb o tom, že dva mobilní telefony, notebook, tablet a flashdisk používal obžalovaný k páčání trestné činnosti. I v tomto směru postačí odkázat na odůvodnění tohoto výroku v rozhodnutí okresního soudu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 13. října 2016

Mgr. Miloslav Sedláček, v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Jitka Loucká, v.r.

Za správnost vyhotovení: Lucie Grabmüllerová
Vypravila: Andrea Benešová